

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Dalawampu't Apat

Pagbubunyag sa Daniel 11:40 - Isang Propetikong Pagsusuri ng mga Makasaysayang Paralelismo at ng mga Darating na Pangyayari

Jeff Pippenger
2024-03-08

Naglalaan kami ng panahon upang ilahad ang balangkas ng ika-labing-isang kabanata ng Daniel, habang tinatalakay namin ang talatang apatnapu. Ang talatang apatnapu ay ang paralelo ng talatang labing-apat ng ika-walong kabanata ng Daniel, sa makahulagang diwa na ang liwanag na inalisan ni Cristo, bilang ang Leon ng lipi ni Juda, ng tatak noong 1798, ay nakabatay sa ika-walong kabanata ng Daniel, talatang labing-apat; gayundin, ang liwanag na inalisan Niya ng tatak noong 1989 ay nakabatay sa talatang apatnapu.

Gaya ng aming itinuro sa isang naunang artikulo, bagaman hindi pa talaga ito natalakay, kapag ginagamit ang metodolohiyang “lina sa ibabaw ng linya” ng Huling Ulan, inilalahad ng talatang apatnapu ang dalawang magkahiwalay na linya, sapagkat taglay nito ang panahon ng wakas para sa kapwa kilusan ng unang anghel at ng kilusan ng ikatlong anghel.

Kapag pinagsama natin ang “panahon ng wakas” ng talatang apatnapu noong 1798 at ang “panahon ng wakas” nito noong 1989, makikita natin na ang Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, ay tumutugma sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu, sapagkat kapuwa nilang kumakatawan sa kaalamang inalisan ng selyo sa propetikong kasaysayan ng tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat. Nauugnay rin ang mga ito dahil sa katotohanang ang talatang labing-apat ay ang “march” na pangitain ng biglaang “pagpapakita” ni Cristo sa templo, at ang talatang apatnapu naman ay ang “chazon” na pangitain ng dalawang libo limandaan at dalawampung taon ng propetikong kasaysayan. Ang isa ay isang tiyak na sandali sa panahon, ang isa nama’y isang yugto ng panahon.

Ang isa ay kumakatawan sa pagpapanumbalik at paglilinis ng templo, at ang isa pa sa pagkawasak at pagyurak sa templo. Ang isa ay kumakatawan sa dalawang libo’t tatlong daang taon, at ang isa pa sa dalawang libo’t limandaan at dalawampung taon. Ang isa ay ikinakatawan ng ilog Ulai, at ang isa pa ng ilog Hiddekel. Ang isa ay kumakatawan sa sangkatauhan, at ang isa pa ay kumakatawan sa pagka-Diyos. Kapag wasto ang pagkaunawa, ang talatang apatnapu na kaugnay ng talatang labing-apat ay nakamamanghang malalim. Ang 1798 ay kumakatawan sa gawain ng pagka-Diyos, at ang 1989 ay kumakatawan sa paghihimagsik ng sangkatauhan.

Natukoy natin sa nakaraang artikulo na ang paglalarawan ng paglupig sa tatlong hadlang na isinasagawa ng hari sa hilaga ay ipinakikita sa sunud-sunod na paraan, ngunit ang aktuwal na paglalapat sa mga inilarawang pangyayari ay dapat gawin nang maingat, sapagkat ang mga talatang 42 hanggang 44 ay talagang kaayon ng talatang 41, na siyang nalalapit na Batas ng Linggo sa Estados Unidos. Doon isinasakatuparan ang tatluhang pagkakaisa, at doon nagsisimula ang

mensaheng malakas na sigaw ng "silangan" at "hilaga."

Sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel, kinilala na ng mga mag-aaral na Adventista sa paglipas ng mga taon na gumagamit si Daniel ng isang tiyak na pamamaraan sa kaniyang mga paglalarawan hinggil sa Roma. Binanggit ito ni Uriah Smith sa aklat na Daniel and Revelation. Una, tinutukoy ni Daniel kung paano nakakamit ng Roma ang pamamahala sa sanlibutan; pagkatapos, sa mga kasunod na talata, bumabalik siya sa simula ng kasaysayan upang ilarawan ang mga pampolitikang pananakop, at tinutukoy kung paano nakikitungo ang Roma sa bayan ng Diyos sa mismong kasaysayan ding iyon. Pagkaraan, sa huli, tinutukoy niya kung paano nagwawakas ang Roma. Ang prinsipyong ginagamit ni Daniel ay tinatawag na "pag-uulit at pagpapalawak."

Ang tatlong-hakbang na pamamaraan ay tinutukoy sa mga talatang apatnapu hanggang apatnapu't lima. Ang mga talatang apatnapu hanggang apatnapu't tatlo ang tumutukoy sa tatlong-hakbang na proseso ng Makabagong Roma sa pagsakop sa buong daigdig; pagkatapos, sa talatang apatnapu't apat, muling bumabalik si Daniel sa talatang apatnapu't isa, kung kailan ang mga "balita" ay ipinahahayag ng watawat ng isandaan at apatnapu't apat na libo, at kung kailan ang Papado ay sumusulong na may matinding poot upang puksain at lubusang lipulin ang marami. Pagkatapos, sa talatang apatnapu't lima, at sa kabanata labindalawa, talatang isa, ang Papado ay dumarating sa kaniyang wakas na walang sinumang tutulong, sa pagitan ng mga dagat at ng maluwalhating banal na bundok, samantalang nagsasara ang probasyon ng sangkatauhan.

Sa talata tatlumpu ng Daniel 11, natatagpuan natin ang pasimula ng isang kasaysayan na sinipi ni Sister White nang salita-sa-salita hanggang sa talata tatlumpu't anim, at pagkatapos ay sumulat, "Magaganap ang mga tagpong kahalintulad ng inilalarawan sa mga talatang ito." Tinutukoy ng talata tatlumpu at tatlumpu't isa ang makasaysayang transisyon mula sa paganong Roma tungo sa papal na Roma bilang ikaapat at ikalimang kaharian ng propesiya sa Biblia, ayon sa pagkakasunod-sunod. Inilalarawan ng talata tatlumpu't isa ang kasaysayan na nagpapakita kung paanong iniluklok ang papal na Roma sa trono ng sanlibutan noong taong 538.

Sa talatang ika-31, ang unang tinukoy ay ang panahon kung kailan tumindig para sa Papado si Clovis, hari ng mga Franko (makabagong Pransiya), noong taong 496. Pagkatapos ay lumipat si Clovis mula sa hayagang paganismo tungo sa tagong paganismo ng Katolisismo (ang relihiyon ng kaniyang asawang si Clotilda). Pagkaraan, iniukol niya ang kaniyang trono upang itaas ang Papado sa trono ng daigdig. Si Clovis ay inilarawan sa talata bilang "mga bisig," sapagkat iniukol niya ang kaniyang bisig ng kapangyarihang militar at ang kaniyang bisig ng kapangyarihang pananalapi sa gawaing kaniyang sinimulan.

Ang pasimulang gawain ni Clovis ay kumakatawan sa gawain ng lahat ng mga hari ng dating paganong Europa na itinakdang magbigay ng iba't ibang uri ng suporta sa patutot ng Roma habang umuusad ang kasaysayan. Si Clovis, at pagkaraan ay ang Pransiya, ay tinanghal ng Simbahang Katolika na may titulong panganay ng Simbahang Katolika, at gayundin bilang nakatatandang anak na babae ng Simbahang Katolika. Siya ang sagisag ng una sa marami pang mga hari na makikiapid sa patutot ng Tiro.

Sa ganitong diwang propetiko, si Clovis ay inilarawan bilang si Ahab, na gayon din ay nakiapid kay Jezebel (sagisag ng Simbahang Katoliko sa aklat ng Apocalipsis), at siya rin ang pangunahing hari ng sampung lipi, gaya ng naging pangunahing sagisag si Clovis ng sampung sungay (tingnan ang Daniel kabanata pito) ng paganong Roma. Ang mga haring yaon sa Europa sa bandang huli ay iluluklok ang patutot ng Babilonya sa trono ng sanlibutan. Sa ganitong diwa, kapwa si Ahab at si Clovis ay kumakatawan sa Estados Unidos, na makikiapid sa Papasiya sa mga huling araw.

Sinimulan ni Ronald Reagan ang pakikiapid, at ang huling pangulo ang siyang pipilit sa iba pang siyam na hari ng Mga Nagkakaisang Bansa na gawin din ang gayunding gawa. Si Reagan ay pangulo sa panahon ng wakas noong 1989, at kaya't sa paraang propetiko ay dapat siyang kumatawan sa huling pangulo sa kasaysayan, kung kailan isasagawa ng iba pang siyam na hari ang gayunding gawa, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Si Reagan ay isang mayamang, kilalang personalidad sa midya, lubhang kinilala dahil sa kanyang natatanging uri ng pananalita, na sa simula'y nasa partidong Demokratiko, na sa bandang huli ay lumipat sa partidong Republikano.

Sa talatang tatlungpu't isa, ang mga puwersang kumakatawan sa Papado ay dudungisan ang santuwaryo ng kalakasan. Sa pananaw ng propesiya, ang santuwaryo ng kalakasan para sa kapwa paganong Roma at Roma ng Papado ay ang Lungsod ng Roma. Ito ay nakabatay sa katotohanang kapwa ang paganong Roma at ang Roma ng Papado ay namuno, sa loob ng isang tiyak na yugto ng panahon, mula sa Lungsod ng Roma; at noong sila'y namuno mula sa Lungsod ng Roma, sila ay sa diwa hindi magagapi.

Sinimulan ng paganong Roma ang tatlong-daang at animnapung taong paghahari nito sa Labanan sa Actium, noong 31 BK. Itinutukoy ng Daniel kabanata labing-isa, talatang dalawampu't apat, na mula sa kanilang kuta—na siyang Lungsod ng Roma—ay magpapakana sila ng kanilang mga lalang sa loob ng isang "panahon." Ang isang propetikong "panahon" ay tatlong-daang at animnapung taon, at pagkaraan ng tatlong-daang at animnapung taon mula sa Labanan sa Actium, kung saan natalo sina Antony at Cleopatra, lumipat si Constantino mula sa Lungsod ng Roma patungo sa Lungsod ng Constantinopla, at nagtapos ang panahon ng hindi-madaig na kapangyarihan ng paganong Roma.

Nang ang ikatlong hadlang na pangheograpiya para sa Roma ng kapapahan (ang mga Goth) ay pinalayas mula sa Lungsod ng Roma noong taong 538, nagsimula ang isang libo at dalawang daan at animnapung taong pamumunong kataas-taasan ng Roma ng kapapahan at nagpatuloy hanggang 1798, nang ang Papa ay inalis mula sa Lungsod ng Roma, na sa gayo'y naghatid ng makahulag nakamamatay na sugat sa hayop ng kapapahan, at sa sumunod na taon, 1799, ang naturang Papa (ang babaeng nakasakay sa hayop) ay namatay sa pagkabihag.

Ang mga hukbo (si Clovis) na tumindig para sa Kapapahan ay nakatak dang dungisan ang santuwaryo ng kalakasan, at sinimulan ni Constantino ang gawaing iyon sa pamamagitan ng pilosopikal na pagkilala sa lungsod bilang isang mas mababang lungsod kaysa sa Constantinopla, at mula sa puntong iyon, ang pakikidigma sa kasaysayang iyon na isinagawa ng mga kaaway ng Roma ay laging nakatuon sa pag-atake sa Lungsod ng Roma, at pagsapit ng taóng 476, wala nang

tunay na inapo ng mga Romano na namuno sa lungsod, hanggang sa taóng 538, nang ang lungsod ay naging santuwaryo ng kalakasan para sa Roma ng Kapapahan.

Si Ahab, si Clovis, at ang Pransiya ay sumasagisag sa Estados Unidos, at ang santuwaryo ng kalakasan ng Estados Unidos ay ang Saligang-Batas ng Estados Unidos. Ang dokumentong iyon ay isang banal na dokumento, at ito ay isang palatandaan sa kasaysayang propetiko. Mula nang tumindig si Ronald Reagan para sa kapapahan sa kasaysayang humahantong sa 1989, ang Saligang-Batas ay nasa ilalim ng palagian at papatinding pag-atake, gaya ng nangyari sa santuwaryo ng kalakasan noong pagwawakas at pagbagsak ng paganong Roma. Kapag ipinatupad ang nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos, ganap na mabubuwig ang Saligang-Batas. Mula sa panahon ni Reagan hanggang sa batas ng Linggo na iyon, ang kasaysayan mula taong 330 hanggang 538 ay nauulit. Noong taong 538, iniluklok ang kapapahan sa trono, na sa gayon ay sumasagisag sa paghihilom ng nakamamatay nitong sugat sa batas ng Linggo na iyon.

Ang panahong mula kay Ronald Reagan hanggang sa batas ng Linggo ay isang panahong propetiko na tahasang tinukoy ng salitang propetiko ng Diyos. Ang mga “bisig,” na kinakatawan ni Clovis, ay nakatakda ring alisin ang “araw-araw” mula sa kahariang dating pagano ng Imperyong Romano. Ang relihiyon ng imperyo ay pagano na mula pa sa pasimula, at sinimulan ni Clovis ang gawaing palitan ang relihiyon ng lantad na paganismo ng relihiyon ng Katolisismo, na walang iba kundi nakabalabal na paganismo.

Ganap na aalisin ng Estados Unidos ang relihiyon ng Protestantismo kapag ipatutupad nito, sa nalalapit na Batas sa Linggo, ang tanda ng awtoridad ng Papa, sapagkat ang tanging pakahulugan sa salitang “Protestante” ay ang maghayag ng pagtutol laban sa Roma. Kung tinatanggap mo ang tanda ng awtoridad ng Roma, hindi ka nagpapahayag ng pagtutol laban sa Roma. Sa Amos kabanata tatlo, talata tatlo, itinatanong ni Amos ang isang retorikal na tanong: “Makalalakad bang magkasama ang dalawa, maliban na sila’y magkasundo?”

Sa mga kilusang kasalukuyang nagaganap sa Estados Unidos upang matiyak para sa mga institusyon at mga kaugalian ng iglesia ang suporta ng estado, ang mga Protestante ay sumusunod sa mga yapak ng mga Papista. Hindi, higit pa, binubuksan nila ang pinto para sa Papado upang mabawi nito sa Protestanteng Amerika ang pangigingibaw na nawala nito sa Lumang Daigdig. *The Great Controversy*, 573.

Nang inalis ang relihiyon ng paganismo bilang opisyal na relihiyon ng kaharian noong taong 508, ito’y sumagisag na ang pagpipigil, na inilalarawan ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica, kabanata dalawa, ay naalis na bilang pauna sa paghayag ng tao ng kasalanan sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang pagpapasailalim sa lantad na paganong relihiyon, na lumilipat tungo sa nakatagong paganong relihiyon ng Katolisismo, ay hindi naganap kaagad, at itinatala sa kasaysayan na nagsimula sa pagbabagong-loob ni Clovis sa Katolisismo noong taong 496, at ganap na natupad pagsapit ng taong 508.

Kaya, mula sa mga taon ni Reagan, simula noong 1989, hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo, ang tunay na Protestantismo ay lubusang mapipigil sa Estados Unidos. Sa panahong iyon, ang Konstitusyon, ang “santuwaryo ng kalakasan” para sa Estados Unidos, ay mapapawalang-bisa, at

ang ikaapat na gawain ng “mga bisig” ng talatang tatlumpu’t isa ay maisasakatuparan, na kung kailan ang “mga bisig” ay iluluklok ang kapapahan sa luklukan ng daigdig, gaya ng nangyari noong taong 538.

Nang lumuklok ang Kapapahan sa trono noong taong 538, ang salaysay sa Aklat ni Daniel ay lumipat mula sa paglalarawan kung paano sinakop ng Kapapahan ang sanlibutan, tungo sa paksa kung paano inusig ng Kapapahan ang bayan ng Diyos sa kasaysayang iyon. Sa talatang labing-apat ng ikasampung kabanata ng Aklat ni Daniel, ipinabatid ni Gabriel kay Daniel na ang layunin ng pangitain na kanyang ilalahad ay upang ipakita “ang sasapitin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw.”

Ngayon ay naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagka’t ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:14.

Ang mga talatang tatlumpu’t dalawa hanggang tatlumpu’t anim ay yaong tuwirang sinasabi ni Sister White na mauulit, at inilalarawan ng mga talatang iyon ang pag-uusig sa panahon ng isang libo dalawang daan at animnapung taong paghahari ng kapapahan, mula nang iniluluklok ito sa trono noong 538 hanggang sa matanggap nito ang sugat na nakamamatay noong 1798.

At ang mga gumagawa ng kasamaan laban sa tipan ay kaniyang papasamain sa pamamagitan ng mga pambobola; ngunit ang bayang nakakakilala sa kanilang Diyos ay magiging matatag at gagawa ng mga dakilang bagay. At ang mga may unawa sa gitna ng bayan ay magtuturo sa marami; gayon ma’y mabubuwal sila sa tabak at sa apoy, sa pagkabihag at sa pananamsam, sa maraming araw. At sa kanilang pagkahulog, magkakaroon sila ng munting saklolo; ngunit marami ang makikisanib sa kanila sa pamamagitan ng mga pambobola. At ang ilan sa mga may unawa ay mabubuwal, upang subukin sila, at dalisayin, at paputiin, hanggang sa panahon ng wakas; sapagka’t ito’y ukol pa sa takdang panahon. At ang hari ay gagawa ayon sa kaniyang kalooban; at kaniyang itataas ang kaniyang sarili, at ipagdadakila ang kaniyang sarili higit sa bawat diyos, at magsasalita ng mga kagila-gilalas na bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at siya’y sasagana hanggang sa maganap ang poot; sapagka’t ang bagay na pinasiyahan ay gagawin. Daniel 11:32-36.

Ang mga talata ay naglalarawan ng pag-uusig sa Panahong Madilim, at ang talatang tatlumpu’t anim ay tumutukoy na ang Papado ay magtatagumpay hanggang sa matupad ang unang poot ng Diyos laban sa hilagang kaharian ng Israel noong 1798. Unang tinukoy ni Daniel kung paano iniluluklok ang Papado sa trono ng sanlibutan, pagkatapos kung paano nakitungo ang Papado sa bayan ng Diyos, at saka ang pangwakas na pagbagsak ng Papado. Ang talatang apatnapu hanggang apatnapu’t tatlo ng Daniel labing-isa ay tumutukoy kung paano kinukuha ng Papado ang pamamahala sa sanlibutan, pagkatapos ay itinuturo ng talatang apatnapu’t apat kung paano niya inuusig ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, at itinuturo ng talatang apatnapu’t lima kung paano siya darating sa kaniyang pangwakas na wakas, na walang tutulong sa kaniya.

Ang salitang Hebreo na "katotohanan" ay nilikha ng Kahanga-hangang Lingguwista sa pamamagitan ng pagsasama ng unang titik, ikalabintatlong titik, at huling titik ng alpabetong Hebreo upang mabuo ang salitang "katotohanan." Ang labintatlo ay isang sagisag ng rebelyon, at

ang una ay kumakatawan sa huli.

Inilalarawan ng talatang tatlumpu't isa ang wakas ng Roma na pagano bilang ikaapat na kaharian ng propesiya ng Bibliya, at itinukoy ng talatang tatlumpu't anim ang wakas ng Roma ng Papasiya bilang ikalimang kaharian ng propesiya ng Bibliya. Nasa pagitan ng unang paglalarawan ng pagbagsak ng Roma at ng huling paglalarawan ng pagbagsak ng Roma ang rebelyon, na kinakatawan ng Papasiya sa pagpaslang sa milyun-milyong kasapi ng bayan ng Diyos sa kasaysayang nasa pagitan ng simula at katapusan. Ang paglalapat ng mga talatang ito ay taglay ang lagda ng "katotohanan."

Ang mga talata apatnapu hanggang apatnapu't lima, na inilalarawan ng mga talata tatlumpu hanggang tatlumpu't anim, ay nagsisimula sa pagbagsak ng kapapahan, at nagtatapos sa pagbagsak ng kapapahan. Sa gitna ng kasaysayang nagsisimula noong 1798 hanggang sa pagwawakas ng probasyon ay ang paghihimagsik ng Makabagong Roma, na muling pumapatay sa bayan ng Diyos. Ang paglalapat ng mga talatang ito ay nagtataglay din ng tatak ng "katotohanan," at nagkakatugma ang mga ito upang magbigay ng dalawang saksi na magpapatibay ng "katotohanan," at kapwa mga linya ay naglalarawan sa Roma, na siyang sagisag na "magpapatibay sa pangitain".

At sa mga panahong iyon, marami ang titindig laban sa hari sa timugan; gayon din, ang mga mandarambong mula sa iyong bayan ay magpapakataas upang itatag ang pangitain; ngunit sila'y mabubuwal. Daniel 11:14.

Ang penomenong propetiko na ginagamit ni Daniel sa kabanata labing-isa ay ginagamit hindi lamang sa mga talatang tatlumpu hanggang tatlumpu't anim, at saka sa apatnapu hanggang apatnapu't lima. Ang mga talatang labing-apat hanggang labinsiyam ay tinutukoy kung paano nakuha ng paganong Roma ang pamamahala sa sanlibutan; pagkatapos, ang mga talatang dalawampu hanggang dalawampu't apat ay tinutukoy kung paano nakitungo ang paganong Roma sa bayan ng Diyos; at mula talatang dalawampu't apat hanggang talatang tatlumpu ay isinasaad ang pagbagsak ng paganong Roma.

Ang ika-labing-apat na talata ang pasimula ng Romang pagano at ang ika-tatlumpung talata ang wakas ng Romang pagano. Sa kasaysayang kinakatawan ng bahaging gitna, ang Romang pagano ay tinutukoy bilang siyang nagpako kay Cristo sa krus; kaya't ang paghihimagsik ng bahaging gitna ay nagpapakilala sa mga talatang ito bilang "katotohanan." Inilagay ni Alfa at Omega ang Kaniyang lagda sa buong ika-labing-isang kabanata ng aklat ni Daniel.

Ang talatang apatnapu ay naglalaman ng kasaysayang nagsisimula sa mga taon ni Ronald Reagan, at tinutukoy ang pakikipag-alyansang pinasok sa pagitan ng Pangulo ng Estados Unidos at ng tao ng kasalanan. Itinatakda nito ang isang tiyak na yugto na nagtatapos sa pagkakaluklok ng kapapahan sa trono ng sanlibutan, tulad noong taong 538. Hindi nagkataon lamang na si Clovis, hari ng mga Frank—na sa makabagong panahon ay ang Pransiya—ay ang sagisag ng Estados Unidos. Si Clovis ay tipo ni Reagan. Si Reagan ay sagisag ng Protestantismo, at gayundin si Clovis ay sagisag ng paganismo.

Ang labanan kung saan yumakap sa Katolisismo si Clovis, Hari ng mga Franko, ay ang Labanan sa Tolbiac (na kilala rin bilang Labanan sa Zülzich o Labanan sa Cologne). Naganap ang labanang ito noong taong 496. Si Clovis noon ay isang pagano, ngunit sa gitna ng labanan, nang tila nanganganib na matalo ang kaniyang mga hukbo, nanalangin siya sa Diyos na Kristiyano na sinasampalatayanan ng kaniyang asawang Katoliko upang humingi ng tulong at sumumpa na kung siya'y magwawagi, yayakap siya sa Kristiyanismo. Nagwagi nga si Clovis sa labanan, at bilang bunga nito, siya at isang malaking bahagi ng kaniyang mga mandirigmang Franko ay yumakap sa Katolisismo, na naging isang mahalagang pangyayari sa Kristiyanisasyon ng mga Franko.

Si Ronald Reagan, isang nagpapakilalang Protestante, ay tinukoy na ang kaniyang motibasyon sa pagbubuo ng isang lihim na alyansa sa Papa ng Roma ay ang kaniyang matibay na paninindigan na ang Unyong Sobyet ang Antikristo ng propesiya sa Biblia. Sa pakikibaka ni Reagan laban sa dating Unyong Sobyet, nang hindi niya kinilala ang kaniyang pagkalito tungkol sa kung sino ang Antikristo, siya ay nakipag-isa sa Antikristo.

“Ang mga nalilito sa kanilang pag-unawa sa salita, na nabibigong makita ang kahulugan ng antikristo, ay tiyak na ilalagay nila ang kanilang sarili sa panig ng antikristo.” Kress Collection, 105.

Ang Estados Unidos ay isang dalawahang makahulugang sagisag, gaya ng kinakatawan ng dalawang sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ang Pransiya ay isa ring dalawahang makahulugang sagisag, gaya ng kinakatawan ng Sodoma at Ehipto sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang Pransiya ang panganay na anak ng kapapahan, at si Reagan, na kumakatawan sa Estados Unidos, ang una sa sampung hari ng Apocalipsis kabanata labimpito sa mga huling araw na nakiapid sa patutot ng Tiro, na nalimutan mula pa noong 1798. Nakalimutan siya sa panahon ng wakas noong 1798, ngunit nagsimulang alalahanin siya sa panahon ng wakas noong 1989.

Si Clovis, ang pinuno ng Pransiya, ay minarkahan ang pasimula ng isang yugto ng panahon na humantong sa pagkakaluklok ng kapapahan sa trono noong 538, kung kailan pagkatapos ay ipinasa ng kapapahan ang isang batas sa Linggo sa Konseho ng Orleans. Si Reagan, ang pinuno ng Estados Unidos, ay minarkahan ang pasimula ng isang yugto ng panahon na umaakay sa muling pagkakaluklok ng kapapahan sa trono ng daigdig sa nalalapit na batas sa Linggo.

Ang Pransiya ang dalawahang kapangyarihan na nagluklok sa Papasiya noong 538, at ang Pransiya, sa pamamagitan ng Heneral ni Napoleon na si Berthier, ay inalis ang Papasiya mula sa trono noong 1798. Iluluklok ng Estados Unidos ang Papasiya sa trono sa mga huling araw, at bilang pangunahing hari sa mga sampung hari, ang Estados Unidos ay sa huli'y “gagawin siyang tiwangwang at hubad, at kakanin ang kaniyang laman, at susunugin siya sa apoy.”

Ang talatang apatnapu ay naglalaman ng kasaysayang nasa talatang tatlumpu't isa, at itinutukoy na ang gawaing muling pagluluklok sa papasiya sa luklukan ng daigdig ay kinakatawan ng yugto ng panahon na nagsisimula kay Ronald Reagan at nagtatapos sa huling pangulo ng Estados Unidos. Ang huling pangulong iyon ay nauna nang inilarawan sa katauhan ni Reagan, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Sa mga unang talata ng Daniel labing-isa, inilalahad ang propetikong kasaysayan (talata dalawa); doon natin natatagpuan ang kasaysayang nauuna sa kasaysayan ng kaharian ng Gresya. Ang Gresya ay sagisag ng United Nations, at ng nag-iisang pamahalaang pandaigdig ng sampung hari sa Apocalipsis labing-pito. Ipinakilala sa talata tatlo ng Daniel labing-isa si Alejandro ang Dakila, at ang talata dalawa ay kumakatawan sa kasaysayang nauuna sa nag-iisang pamahalaang pandaigdig sa mga huling araw.

Sa unang talata, payak na tinukoy ni Gabriel na pinatibay niya si Dario sa pasimula ng kaharian ng mga Medo at Persiano, ngunit dumating si Gabriel kay Daniel sa kabanata sampu, noong si Ciro na Persiano, hindi si Dario na Medo, ang naghahari. Matapos niyang malinaw na ipagbuklod ang kaharian bilang iisang propetikong dalawahang kaharian ng mga Medo at Persiano (gaya rin ng Pransiya at ng Estados Unidos), saka ipinakilala ni Gabriel ang kasaysayang nauuna sa pandaigdigang kaharian ni Alejandro Magno.

At ngayo'y ipakilala ko sa iyo ang katotohanan. Narito, may tatayo pang tatlong hari sa Persia; at ang ikaapat ay magiging higit na mayaman kaysa sa kanilang lahat: at sa kaniyang kapangyarihan sa pamamagitan ng kaniyang kayamanan ay pupukawin niya ang lahat laban sa kaharian ng Gresya. Daniel 11:2.

Ang Alpha at Omega ay lagi nang naglalarawan ng wakas ng isang bagay, kalakip ang pasimula nito, at ang talatang dalawa ay nagsasalita hinggil sa kasaysayang nauuna sa pagpapatupad ng iisang pamahalaang pangdaigdig, na kinakatawan ng kaharian ng Gresya ni Alejandro Magno. Ang talatang dalawa ay isang linya ng propesiya hinggil sa Estados Unidos, na, bilang ang may dalawang sungay na kapangyarihan sa mga huling araw, ay inihalimbawa ng dalawahang kapangyarihan ng mga Medo at Persa, at ng Pransiya. Tinutukoy ng talata ang mga hari na magiging mga tipo ng mga pangulo ng Estados Unidos sa mga huling araw, na tatayo nang pauna sa tatluhang iisang pamahalaang pangdaigdig ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta. Si Clovis ay humalintulad kay Reagan bilang unang pangulo sa pasimula ng kasaysayang humahantong sa muling pagluluklok sa antikristo sa trono.

Mula sa panahon ni Cyrus, sa Daniel labing-isa, magkakaroon ng tatlong pangulo na susundan ng ikaapat, na lubhang mas mayaman kaysa sa kanilang lahat. Si Darius ang unang hari ng Imperyong Medo-Persiano, at si Cyrus, na siyang naghahari nang matanggap ni Daniel ang kasaysayan mula kay Gabriel, ang ikalawang hari. Apat na hari ang susunod kay Cyrus, kaya't ang ikaapat sa mga kasunod na hari ay siyang ikaanim na hari.

Ang ikaanim na hari ang magiging pinakamayamang hari, at ang mayamang pangulo (hari) ay mag-uudyok sa lahat laban sa kaharian ng Gresya. Ang mga pangulo mula kay Reagan ay sina Bush ang una, Clinton, Bush ang ikalawa, Obama; kaya ang ikaanim, at pinakamayamang, hari ay si Trump. Ang haring iyon (pangulo) ay “stir up” ang kaharian ng Gresya (mga globalista). Ang kahulugan ng pariralang Hebreo na “stir up” ay lubhang nagbibigay-kaalaman.

Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “stir up” sa talata ay isang ugat na salita na ang kahulugan ay “gisingin” o “magising”. Sa kasaysayang tinipikal ng ikaapat na pinuno pagkatapos ni Ciro, may isang pangulo, na higit na mayaman kaysa sa alinmang ibang pangulo, na ibabangon, at sa

pamamagitan ng kaniyang lakas at kapangyarihan ay magdudulot ng isang “pagkagising” laban sa Gresya. Ang Gresya, bilang sagisag ng globalismo, progresibismo, at “woke-ism,” ay itatampok sa kasaysayan ng ikaanim at pinakamayamang pangulo. Kaniyang gigisingin ang buong saklaw ng planetang Daigdig sa kontrobersiya ng progresibong “woke-ism” at ng pandaigdigang pamamayani.

Ang pagkagising sa kilusan ng progresibong "woke-ism," na idinulot sa panahon ng pagkapangulo ng pinakamayamang pangulo, ay nagaganap kaugnay ng sungay na Republikano, sa mismong panahon na nagaganap ang pagkagising ng sampung birhen sa sungay na Protestante.

Ipagpapatuloy natin ang ating pag-aaral ng Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu sa susunod na artikulo.

“Sa kabila ng malawakang paghina ng pananampalataya at kabanalan, may mga tunay na tagasunod ni Cristo sa mga iglesyang ito. Bago ang pangwakas na pagdalaw ng mga kahatulan ng Diyos sa lupa, magkakaroon sa bayan ng Panginoon ng gayong pagbabagong-buhay ng sinaunang kabanalan na hindi pa nasasaksihan mula pa noong kapanahunan ng mga apostol. Ang Espiritu at kapangyarihan ng Diyos ay ibubuhos sa Kanyang mga anak. Sa panahong iyon, marami ang hihiwalay sa mga iglesyang kung saan ang pag-ibig sa sanlibutang ito ay pumalit sa pag-ibig sa Diyos at sa Kanyang salita. Marami, kapwa mga ministro at mga tao, ang malugod na tatanggap sa mga dakilang katotohanang ipinangyaring maipahayag ng Diyos sa panahong ito upang ihanda ang isang bayan para sa ikalawang pagparito ng Panginoon. Nais ng kaaway ng mga kaluluwa na hadlangan ang gawaing ito; at bago sumapit ang panahon para sa gayong kilusan, sisikapin niyang pigilan ito sa pamamagitan ng pagpapakilala ng isang huwad na kapalit nito. Sa mga iglesyang maipapasailalim niya sa kanyang mapanlinlang na kapangyarihan, ipaaakala niyang ibinubuhos ang natatanging pagpapala ng Diyos; mahahayag ang inaakalang malaking panrelihiyong kasiglahan. Napakarami ang magbubunyi na ang Diyos ay kumikilos sa kahanga-hangang paraan para sa kanila, samantalang ang gawaing iyon ay sa ibang espiritu nagmumula. Sa ilalim ng panrelihiyong balatkayo, sisikapin ni Satanas na palawakin ang kanyang impluwensiya sa sanlibutang Kristiyano.” Ang Dakilang Tunggalian, 464.